

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Petra Průchy rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 1**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 16 C 194/2012, ve věci žaloby o zaplacení 4000,04 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem v Praze 4, Tomíčková 2144/1, IČ 64949681, a žalované **M. F.**,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 16 C 194/2012, o zaplacení 4000,04 Kč s příslušenstvím, **je správní orgán.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 15. 3. 2013 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 1 ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 16 C 194/2012 týkající se zaplacení 4000,04 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Podle žalobního tvrzení uzavřela žalovaná (M. F.) na základě Objednávky služeb se žalobkyní smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, na jejímž základě žalobkyně poskytovala žalované služby elektronických komunikací. Doba trvání účastnické smlouvy začala běžet dnem aktivace zvolené služby, tj. 20. 12. 2007.

Žalobkyně umožnila žalované dobíjení Twist SIM karty z vyúčtování služeb. Tato služba umožňuje dobíjení jakékoliv Twist SIM karty z tarifního vyúčtování služeb, přičemž dobíjená částka se účtuje do vyúčtování služeb. Zákazník může dobít kredit jednorázově nebo si nastavit trvalé dobíjení. Žalovaná využila této služby a následně jí bylo vystaveno vyúčtování služeb č. 3055041808 ze dne 18. 6. 2008 (za zúčtovací období 13. 5. 2008 – 12. 6. 2008) a č. 3120992008 ze dne 18. 8. 2008 (za zúčtovací období 13. 7. 2008 – 12. 8. 2008), na celkovou částku 14 757,50 Kč, přičemž celková cena za služby Dobítí Twist činila 4000,04 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalovaná dobrovolně částku neuhradila, podala žalobkyně dne 19. 9. 2012 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 1, v níž se domáhala, aby soud uložil žalované

povinnost zaplatit částku 4000,04 Kč s příslušenstvím včetně náhrady nákladů řízení. Žalobkyně ve svém návrhu uvedla, že se domáhá zaplacení ceny za služby, které jsou službami elektronických komunikací a k jejichž rozhodování by měl být příslušný Český telekomunikační úřad. Ten je však toho názoru, že uvedené služby nelze posuzovat podle § 1 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, proto odmítá rozhodovat v otázce týkající se částky připadající na služby označené jako Dobití Twist. Žalobkyně nicméně s argumentací Českého telekomunikačního úřadu nesouhlasí a dodává, že prostřednictvím služby Twist mohou zákazníci využívat služby poskytované žalobkyní, především služby elektronických komunikací, na principu předplacené služby, tj. využitím služeb do výše kreditu. Kredit pak představuje předem zaplacenou cenu za služby, které žalobkyně poskytuje, a lze jej využít na všechny služby.

Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 3. 1. 2013, čj. 16 C 194/2012 - 13, řízení o žalobě zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.). V odůvodnění uvedl, že podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem na straně druhé, Český telekomunikační úřad. Povinnost účastníka, popřípadě uživatele, zaplatit cenu za poskytnuté služby elektronických komunikací vyplývá z § 64 odst. 1 zákona. Podle obvodního soudu povinnost žalované k zaplacení vyúčtování za poskytnuté služby elektronických komunikací vyplývá z účastnické smlouvy uzavřené mezi žalobkyní jako podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací na straně jedné a žalovanou jako uživatelem na straně druhé. Proto v daném řízení nebyla dána pravomoc soudů v občanském soudním řízení k rozhodnutí předmětného sporu. Z důvodu nedostatku pravomoci soud řízení zastavil s tím, že po právní moci rozhodnutí bude věc postoupena příslušnému úřadu.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Navrhovatel odmítá svou kompetenci k rozhodnutí předmětného sporu, neboť podle jeho názoru je podstatou sporu zaplacení ceny za službu peněžní transakce. Odkázal na usnesení zvláštního senátu čj. Konf 54/2010 - 9 a čj. Konf 72/2010 - 10, z nichž vyplývá nutnost splnění dvou podmínek, aby byla založena pravomoc Úřadu k rozhodování sporu: musí se zaprvé jednat o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a účastníkem, resp. uživatelem na straně druhé. Zadruhé se spor musí týkat povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Podle navrhovatele není splněna druhá podmínka – tedy věcné vymezení sporu. Částka účtovaná žalované za dobítí Twist SIM karty není službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž službou, prostřednictvím které žalobkyně převádí peněžní prostředky žalované ve prospěch účtu konkrétní telefonní stanice využívající službu Twist, přičemž ta je vždy odlišná od telefonní stanice, ze které je převod hrazen. Účastníkem řízení je tak vždy „darující“ strana (žalovaná), která za službu poskytnutou žalobcem (nabití kreditu) nezaplatila. Podle navrhovatele tak není na místě zkoumat, zda „obdarovaná“ strana využije peněžní prostředky na úhradu služeb elektronických komunikací nebo např. na služby obsahu. Nárok z titulu ceny za službu peněžní transakce tak nesouvisí s poskytováním služeb elektronických komunikací, proto má podle navrhovatele pravomoc rozhodnout předmětný spor Obvodní soud pro Prahu 1.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem ohledně zaplacení částky ve výši 4000,04 Kč s příslušenstvím se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 citovaného zákona spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Obvodní soud pro Prahu 1 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla věc postoupena; zvláštní senát konstatuje, že se v posuzované věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003 - 18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1, věta první: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“ S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou provedenou zákonem č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích druhá věta: „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, publikovaného pod č. 1994/2010 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně*

v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“. Zaplacení ceny je přitom podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Podmínka osobnostního vymezení sporu je tedy splněna (srov. přiměřeně usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 - 9).

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací. Zvláštní senát při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel zejména ze Všeobecných podmínek společnosti T-Mobile Czech Republic a. s. a z vyúčtování služeb provedeného žalobkyní. Z podmínek pro poskytování předplacených služeb obsažených v čl. 16 Všeobecných podmínek vyplývá, že žalobkyně poskytne k účastníkově SIM kartě kredit ve výši odpovídající zaplacené částce. Tohoto kreditu lze využít pouze pro čerpání veřejně dostupných služeb elektronických komunikací za ceny dle ceníku služeb (srov. čl. 16.5 Všeobecných podmínek). Je tak zřejmé, že sama žalobkyně vycházela z toho, že předplacený kredit může uživatel využít pouze k využívání služeb elektronických komunikací poskytovaných žalobkyní.

Podle zvláštního senátu je nutné předplacené SIM karty (*prepaid* balíčky) považovat za druh telekomunikační činnosti, resp. součást služeb elektronických komunikací. Obdobný závěr vyplývá i z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, podle něhož „*[n]abídka mobilních telekomunikačních služeb sestává z *prepaid* (předplacených) balíčků a smluv o službách *postpaid* (placených následně). Pro balíčky *prepaid* je charakteristické, že zákazník platí cenu telefonních hovorů předem. Zakoupením předplacené SIM karty nebo jejím dobitím totiž získá určitý počet minut volání, do jehož vyčerpání může telefonovat. Smlouvy o službách *postpaid* se naopak vyznačují tím, že počet provolaných minut za určité období je vyfakturován následně zákazníkovi*“ (srov. rozsudek ze dne ze dne 4. 6. 2009 ve věci C-8/08 T-Mobile Netherlands BV a další, Sb. rozh. s. I-04529, bod 11).

U předplacených služeb nelze uměle rozlišovat služby spočívající v dobití SIM karty peněžními prostředky (na základě kupónu nebo na základě tarifního vyúčtování služeb, jako tomu bylo v projednávaném případě) a následné čerpání kreditu za využití služeb elektronických komunikací dle ceníku poskytovatele služeb. Dobití SIM karty spočívající v převodu peněžních prostředků na účet určité telefonní stanice není samostatnou „peněžní“ službou, jak ve svém návrhu uvádí navrhovatel, neboť nemůže existovat bez poskytování služeb elektronických komunikací. Ostatně i z Všeobecných podmínek vyplývá vzájemná podmíněnost

dobití kreditu a následného využívání telekomunikačních služeb, neboť kredit lze využít jen a pouze na čerpání služeb elektronických komunikací. Dobití kreditu a následné poskytnutí služby elektronických komunikací tak jsou neoddělitelně spojeny a objektivně tvoří jeden celek; jejich umělé oddělování není možné.

Dobíjení SIM karty at' již formou kupónů či na základě tarifního vyúčtování je tak nutno chápat jako balíček předplacených služeb mobilního operátora (*prepaid* balíček), tj. služeb elektronických komunikací. Konečný spotřebitel si prostřednictvím dobítí SIM karty neobstarává peněžní prostředky či jejich převod, ale obstarává si právo využít v budoucnosti služby elektronických komunikací poskytované osobou vykonávající telekomunikační činnost (žalobkyní) do výše svého kreditu (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2011, čj. 5 Afs 20/2010 - 353, publikovaný pod č. 2447/2011 Sb. NSS).

V této souvislosti je nerozhodné, za jaké služby následně uživatel předplacený kredit reálně vyčerpá: at' již za služby elektronických komunikací nebo za tzv. služby třetích stran, které podle judikatury zvláštního senátu nespádají pod § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích (srov. např. usnesení ze dne 20. 4. 2011, čj. Konf 4/2011 - 12, publikované pod č. 2425/2011 Sb. NSS). U uživatelů předplacených služeb nelze předem zjistit, zda kredit vyčerpají za služby elektronických komunikací poskytovaných žalobkyní nebo za služby třetích stran; reálné využití kreditu je zřejmé až *ex post* po vyčerpání předplaceného kreditu. Rozlišovat mezi službami elektronických komunikací a službami obsahu a podle nich určovat pravomoc orgánu k rozhodnutí sporu za nezaplacení ceny za tyto služby je na místě pouze u *postpaid* telekomunikačních služeb, tj. tehdy, kdy osoba vykonávající telekomunikační činnost vystaví uživateli následné vyúčtování poskytnutých služeb, z něhož je patrné reálné čerpání služeb od žalobkyně, resp. od třetích stran. U *prepaid* služeb je však takové rozlišování ze své podstaty vyloučeno, neboť uživateli je na určitou telefonní stanici připsán kredit, o němž není možno předem stanovit, jak bude využit. Rovněž z textu Všeobecných smluvních podmínek je patrné, že žalobkyně předpokládala čerpání předplaceného kreditu pouze na jí poskytované služby elektronických komunikací a s možností využití kreditu za služby třetích stran výslovně nepočítala.

S ohledem na těsnou provázanost služeb spočívajících v dobítí SIM karty na základě tarifního vyúčtování a následným čerpáním služeb elektronických komunikací poskytovaných žalobkyní, dospěl zvláštní senát k závěru, že spor o uhrazení ceny za dobítí SIM karty na základě tarifního vyúčtování představuje spor o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci návrhatele, neboť s ohledem na vzájemný vztah žalobkyně a žalované a výše popsany charakter služby jsou v projednávaném případě splněny podmínky stanovené v ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal služby využitě žalovanou za služby odpovídající službám elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak představuje spor o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích, k jehož projednání a rozhodnutí je dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu (§ 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích).

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc správního orgánu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.). Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu,

účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Český telekomunikační úřad pokračovat v řízení o předmětném sporu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. června 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu